

Maša in medved

Živela sta dedek in babica in sta imela vnučko Mašo. Popoldne so prišle deklice iz vasi in so poprosile:

»Ali sme Maša z nami v gozd nabirat rdeče jagode?«

»Sme,« sta rekla dedek in babica. »A pazite nanjo, da se ne bo v gozdu izgubila.«

Deklice in Maša so šle v gozd in nabirale jagode. Maša je stekla malo vstran, tja, kjer so se skrivale najbolj rdeče jagode, in že ni videla nobene deklice več.

Hodila je po gozdu dalje in dalje, klicala je deklice, a nobena se ji ni oglasila.

Saj je niso slišale.

Potem je Maša prišla do lesene kočice.

Potrkala je, nihče se ni oglasil.

Pritisnila je na kljuko in vrata so se odprla. Maša je šla v izbo, se usedla na klop in zadremala.

To je bila medvedova koč. Ko se je medved zvečer vrnil domov, je zagledal deklico in se razveselil.

»Imenitno,« je rekel, »zdaj boš živila pri meni. Kuhala mi boš in lonce pomivala, hlače prala.«

»Ne bom,« je zajokala Maša. »Rada bi šla domov, k dedku in babici.«

»Ne boš,« je rekel medved. »Pri meni boš ostala, kočico boš pometala in meni copate šivala.«

Tako se je zgodilo. Maša je ostala v medvedovi koči, kuhala je, lonce pomivala, izbo pometala, hlače prala in copate šivala.

Noč in dan je mislila in mislila, kako bi ušla domov k dedku in babici. In se je domislila.

»Striček medved,« je rekla, »daj, odnesi darilo dedku in babici!«

»Odnesem ga, Maša, le speci medenjake kolačke!«

Maša je napekla medenjakovih kolačkov še in še. Nato je poiskala velik pleten koš.

»Striček medved,« je rekla. »Poglej, v koš bom naložila medenjakovih kolačkov in odnesel jih boš v našo vas dedku

in babici. Toda pazi! Nobenega kolačka ne smeš pojesti. Splezala bom na smreko in gledala za teboj.«

Medved je šel iz izbe, a Maša je zlezla v koš in se pokrila z medenjakovimi kolački.

Ko se je medved vrnil, je videl, da je koš do vrha poln. Oprtal si ga je in se podal na pot v vas k dedku in babici.

Hodil je in hodil, potem se je ustavil, odložil koš in rekel:

»Na štor se bom usedel,
kolaček bom pojedel.«

Maša pa se je oglasila iz koša:

»Medved, medved, vidim te!
Kolačka ne dotakni se!«

»Poglej jo no, Mašo vsevidnico! Visoko seda, na daleč gleda!«

Spet je oprtal koš in šel dalje. Ne dolgo, pa so se mu pocedile sline po sladkih medenjakovih kolačkih. Ustavil se je in rekel:

»Na štor se bom usedel,
kolaček bom pojedel.«

Maša pa se je oglasila iz koša:

»Medved, medved, vidim te!
Kolačkov ne dotakni se!«

»Poglej jo no,« je zabrundal medved, »kako je Maša pametna!
Visoko seda, na daleč gleda!«

Oprtal si je koš in šel naprej v vas, kjer sta živila dedek in babica.

»Trk, trk, trk,« je potrkal na vrata. »Odprite, odprite! Prinesel sem
vam medenjakovih kolačkov, ki jih je za vas napekla vaša Maša.«

Takrat sta pa za vogalom zalajala psa, ki sta varovala hišo.
Medved je prestrašen zvrnil koš pred vrati in odhlačal v gozd.

Dedek in babica sta odprla, zagledala prevrnjen koš, iz koša pa je
zlezla Maša.

Pojedli so vse medenjake kolačke in koš obdržali za spomin.

